

PROGRAM

FOTOREPORT

FESTIVALOVÉ NOVINY

Tiráž

šéfredaktor: Matěj Málek

fotografové: Dagmar Husárová,
Matěj Málek, Alexandr Průša,
Eugénia Bánovská

grafika a sazba: Matěj Málek

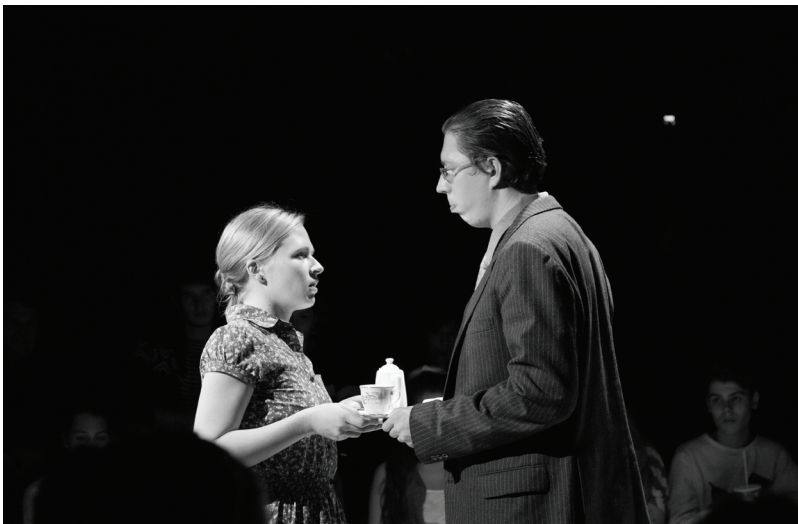
redaktoři: Alexandr Průša,
Matěj Málek, Šárka Gardo, Petra
Coufalová, Marie Antošíková,
Tereza Rybová, Karolína
Pavloková

sobota, 22. listopadu

- 11:00–11:15 **Kabinet MÚZ**
DS Stinné stránky – Cínový vojáček
- 11:35–12:05 **Kabinet MÚZ**
Rozborový seminář
- 17:00–19:10 **Café Paradigma**
DIVADLO (bez záruky) PRAHA – BLACKBIRD
- 18:30–19:00 **Café Paradigma**
Rozborový seminář
- 19:15–20:00 **Café Paradigma**
Storytelling o.s. – Slovosledi ve vlastní šťávě
- od 20:00 **Café Paradigma**
pre-afterparty

neděle, 23. listopadu

- 10:00–11:30 **Kabinet MÚZ**
Berm´es a Keležek – Neptun aneb Obájně
čupakabře a ještě bájnějším Bóžovi
- 12:00–12:45 **Café Paradigma**
DS Svatopluk Hodonín – Linka důvěry
- 13:40–14:30 **Café Paradigma**
Veselá divadelní společnost – Láska
k bližnímu
- 14:30–15:30 **Café Paradigma**
Rozborový seminář
- 15:30–16:50 **Café Paradigma**
Divadlo Hysterie – Tak trochu Bajaja
- 17:00–18:00 **Café Paradigma**
Rozborový seminář

3.
číslo

divadelní
BAF!

KABINET
MÚZ
MUSIC · THEATRE · GALLERY · CAFÉ-BAR

café
Paradigma
Rozborový seminář
DS Svatopluk Hodonín
Linka důvěry

PÁD
JEDNODUCHÉ
PŘÍKLADY

MINISTERSTVO
KULTURY

kult.

festivaly-cesko.cz

VĚTRNÉ MLÝNY

GO OUT

radio

varhpy

COPY GENERAL

BISTRO
LESOCIAL

Dej si ananas

Duhové pohádky

Autor těchto řádků netrpí žádným přehnaným optimismem – spíš právě naopak – a toto výrazně pozitivní představení mu jde tak trochu proti srsti. Přesto se dobře bavil a jeho vnitřní dítě oceňuje zpracování tématu. Ve stručných obrysech šlo o alternativní mýtus stvoření, kde na počátku nebyla barva. Achromatický svět se topí v průsvitnosti, je čirý, čistý, neposkvrněný, postupně jej Slunce v několika epizodických scénách zabarvuje. Odkaz skutečně biblický, ovšem tam, kde Bůh především trestá, zkouší, vyhání, Slunce odpouští. Převládá pozitivní smýšlení, každá chyba skrývá potenciál k růstu a poučení. Každé selhání v konečném důsledku vede na dobro. Neviditelná ruka trhu v poněkud naivní interpretaci. Vzniká rozpor, reálný svět takto přeci nefunguje. Nebo ano? Je současnost už natolik cynická, natolik vykloubená, že neumíme (nebo jen autor těchto řádků neumí) přijmout špetku naivního pozitivismu?

Inscenace příjemně plyne, dětský divák by jásal, pěkně působí i práce s rekvizitami. Tady by ovšem soubor mohl ještě zapracovat, abstraktní výtvarné provedení působí na dospělého, u dětí by ale mohlo ztrácet. Také proto měl možná autor těchto řádků problém rozpoznat, pro koho je představení určeno. Jistě, milé vystupování a herecká stylizace mluví pro dětského diváka, nicméně poměrně zřejmá paralela s biblickým stvořením světa naopak může fungovat i pro dospělého. Autor těchto řádků měl místy pocit, jako by se přesunul do některé z kapitol Sedláčkovy Ekonomie dobra a zla. Filozofická témata ale stranou, autor v tomto směru přiznává jistou deformaci (již poněkolikáté).

Souboru by slušela poněkud důslednější artikulace a výraznější komunikace s divákem. Představení pro nejmenší by v tomto směru mělo být propracovanější. Lektorský sbor rovněž poukázal na nedotažené předělové písničky. Hlavně v druhé půlce herci působí nejistě a ze čtyř hlasů místy zůstal jediný. Hra je stále

v procesu vzniku a zkoušení. Podobných případů by se v těchto čtyřiceti minutách našlo více. Do budoucna ale skýtá slušný potenciál a může vzniknout velmi kvalitní dětské představení.

Matěj Málek

OLDstars

Saturnin

První slovo, které mě v souvilosti s touto hrou napadne? Neškodná. Chvilí se mohlo zdát, že se na festivalu nenajde hra, v níž by diváci nemuseli hledat hluboké myšlenky nebo zdlouhavé úvahy. U některých her totiž občas hrozí, že skončí dřív, než divák něco vůbec vymyslí. Občas není na škodu u hry vypnout a jen se kochat více či méně originálními motivy vnesenými na pódium.

Primárním cílem souboru bylo po pesimistickém tématu jejich předešlé hry vytvořit komedii. V tomto případě si zvolili věc relativně známou širšímu publiku, což vedlo k takovému klasickému klišé, kdy má jednotlivec nutkání představené dílo srovnávat s jeho předlohami. Ale tak to bylo, je a bude.

Názory našich lektorů byly rozporuplné. Například Kateřina Eichlerová byla výběrem tématu poměrně překvapena, neb šlo právě o obecně známou záležitost a tím pádem není snadné do hry vnést nové a překvapivé prvky. Ale i přesto se do toho tito mladí herci pustili a to je nutné ocenit.

Došlo ale i na prudší kritiku. Podle Kateřiny Baranowské si soubor vzal příliš velké sousto. Ve skutečnosti diskuze věnovaná mimo jiné této hře byla zatím asi nejdelší.

Za sebe bych rozhodně vyzdvihla herecké výkony pánské části souboru. Hlavní dva představitelé Jiřího a Saturnina byli přirození, smělí a sympatičtí. Připomnělo mi to tu světlejší stránku středškolských divadelních spolků.

Šárka Gardo

divadlo NABOSO

Lhář

Ostrov Sandø, izolovaná plocha země obklopená mořem. Ostrov nakažený lidmi, komunita odříznutá od světa. Každý zná každého, vztahy jsou zde podstatně vypjatější, než jak jsme zvyklí z našich životů. Charaktery, které tento uzavřený vesmír obývají, jsou navenek ledové, ale uvnitř každého z nich zuří bouře. Uvnitř si každý nese nějaký hluboký osobní příběh, o kterém všichni ví, a možná právě proto o nich nemluví. Vstup cizího člověka narušuje rytmus, mění životy.

Hlavní postava – Johannes Vigo, místní kostelník a učitel – je jakoby odcizená sama sobě. Dualita je naznačena dvěma herci hned v úvodu. Každý zapadá do jiného časového rámce, každý reprezentuje jiný vývojový stupeň Johannese. Ten si v deníkových zápiscích racionalizuje své chování před – a to se dozvíme až na konci hry – více než rokem. Jenom díky tomuto odstupu je schopný ospravedlnit svůj pohnutý osud a lhát sám sobě. V závěrečné scéně rozštěpené osobnosti symbolicky splynou.

Hra je silně atmosférická, postavy po vzoru severského dramatu působí správně chladně. Jenže některé možná až příliš. Postava Johanese v deníkových zápiscích je zahraná na můj vkus příliš monotónně a i ve skutečně vypjatých dialogích působí stejně jako v klidu. Herec jakoby svůj text jen odříkaval. Bez emocí nebo jen s jejich náznakem. Pokud to byl záměr, mohl být o něco lépe dotažený.

Omezený počet postav redukován jen na ty nejpodstatnější ještě zvyšuje pocit izolace. Atmosféru navíc doplňuje skvěle vybraná a velmi dobře namixovaná hudba. Příjemně mě překvapila absence standardního, rušivého fade-outu, se kterým se v amaterském divadle setkáváme až příliš často. Hudební linka zde má svůj začátek i konec, a ačkoliv jde pouze o detail, celkový dojem je díky tomu výrazně lepší. I kulisy a rozestavění scény posiluje dojem. Jeviště je ze dvou stran ohraničené zdí a ze dvou stran diváky. Světlo aktivuje jednotlivé postavy, naznačuje přechody mezi scénami, dotváří náladu a pronaviguje diváka představením. Hra na mě i přes svou délku a některé drobnosti působila velmi příjemně a dokázala vtáhnout.

Matěj Málek

Divadlo Bez Pravidel

Váhadlo

Druhý festivalový večer zakončili chlapci z Divadla Bez Pravidel. Festivalu se v pozměněné sestavě účastní již podruhé. Stejně jako minulý rok nám představili krátkou autorskou hru, kterou se rozhodli poprvé předvést v rámci naší dramaturgické linie “nanečisto”.

Divadelníkům se podařilo propojit herectví a práci s loutkou, celou hru navíc doprovázela živá hudba, která od samého začátku pomáhala tvořit atmosféru – nejsem jediná, kdo si představil prostředí Paříže. Rozehrává se vztah mezi mladým umělcem a jeho loutkou, která náhle ožívá. Přestože je hra vcelku krátká, nabízí divákovi koncentrovaný emocionální zážitek.

Interpretace scén přitom může být velmi různorodá. Zatímco jedni vidí žáka a učitele, druzí si loutku vyloží jako personifikaci umělcova talentu. Ani porota se však nedokázala shodnout, zda je toto pozitivem či spíše negativem. Otevřený konec však chválila. Nechává prostor pro divákovu představivost a přispívá k jeho jedinečnému zážitku.

Výtvarné kulisy v podobě rozpracovaného obrazu však nekorespondovaly s hercovým výtvarným projevem na jevišti. Celkový dojem z tohoto představení kazily také občasné rytmičné výpadky v hudebním doprovodu. Oba nedostatky však lze vychytat tréninkem, a věřím, že pokud si herci vezmou k srdci poznámky poroty a ujasní si, co je vlastně sdělením jejich hry, budou další vystoupení velkým úspěchem.

Petra Coufalová